Vítězství Tálibánu v Afghánistánu. Kapitulace USA a její ostudné podmínky, 18 let mrhání penězi a životy

- CZ24 News | 8. března 2020

USA/AFGHANISTAN: CRIMSON ALTER s jistým sarkasmem komentuje pro USA ponižující mírovou dohodu s Tálibánem, která byla logickým důsledkem vývoje událostí nejen v Afghánistánu

Zdá se, že Washington využil epidemie koronaviru i toho, že řadoví Američané mají pozornost připoutánu k poklesu finančních trhů, aby v tichosti, rychle a rozhodně kapituloval v Afghánistánu.

Více než 2.200 zabitých amerických vojáků, více než 20 tisíc zraněných, 18 let války a okupace a více než dva biliony amerických dolarů utracené za „afghánskou kampaň“ – to všechno bylo marné, všechno nyní skončilo na smetišti dějin s podpisem jedné z nejvíce ponižujících “mírových” dohod v historii USA.

Vítězství Tálibánu

Tato „mírová dohoda“ je samozřejmě faktickou kapitulací. Úsilí, které američtí diplomaté a mediální profesionálové vyvíjejí, aby rozšířili v informačním poli tezi, že „to není kapitulace ani porážka, ale skvělá mírová smlouva“, jen zbytečně podtrhuje ponižující povahu celé události pro oficiální Washington.

Americký ministr zahraničí Mike Pompeo při slavnostní ceremonii podepsání „mírové dohody“, uvedl:

„Tato dohoda nebude znamenat nic a dnešní dobré pocity nebudou trvat dlouho, pokud neučiníme konkrétní kroky ve vztahu k přijatým závazkům a slibům. […] Vím, že budou v pokušení vyhlásit vítězství. Ale vítězství – vítězství Afghánců – bude dosaženo pouze tehdy, budou-li žít v míru a prosperovat.“

Porovnejme to se stanoviskem hnutí Tálibán citovaným americkou zpravodajskou agenturou Bloomberg:

V předvečer dnešního podpisu dohody se Spojenými státy americkými o zahájení mírových rozhovorů Tálibán oznámil, že již vyhráli. *„Toto je Den vítězství,“* řekl vyjednavač Tálibánu Sher Mohammad Abbas Stanikzai, *„Vítězství přišlo s pomocí boží.“*

Zbytečné oběti

Samotný fakt, že USA, jejichž vojenský rozpočet (748 miliard USD ročně) převyšuje celkový afghánský HDP (18 miliard USD ročně) jedenačtyřicetkrát, jsou nuceny jednat o míru s Tálibánem, je dostatečný k tomu, abychom pochopili, kdo tady prohrál a s jakým skóre. Celkově se dohoda omezuje na následující výměnu: Tálibán se zdrží násilí proti oficiální afghánské vládě po dobu dostatečnou na to, aby západní média a voliči zapomněli na Afghánistán, a poté si může Tálibán dělat, co se mu zlíbí.

RIA Novosti přináší oficiální výsledek procesu vyjednávání a vzájemných závazků: *„Strany se dohodly, že USA sníží stav vojsk v Afghánistánu z 12 tisíc na 8,6 tisíc lidí za 135 dnů, a poté budou*

pokračovat ve stahování všech sil USA i NATO v průběhu 14 měsíců, pokud se Tálibán zdrží násilí. Dohoda navíc stanoví trvalé a všeobecné příměří."

Příznačné je, že dohoda neobsahuje žádné zásadní ústupky ze strany Tálibánu (pokud nemáme považovat za ústupek příslib časově neomezeného příměří), ale neobsahuje ani povinnost dodržovat jakýkoli předepsaný politický formát pro následné urovnání, což by mohlo být alespoň nějak přínosné pro Washington. Jak poznamenává analytik agentury Bloomberg: *„USA záměrně ponechávají nevysvětlenou otázku, zda Tálibán fakticky uzná zvolenou afghánskou vládu, za níž USA a jejich koaliční partneři bojovali a umírali.*"

Ukazuje se, že USA po Tálibánu nepožadovaly ani uznat oficiální vládu, ani výsledky voleb konaných v Afghánistánu pod dohledem americké armády. Pokud toto není porážka ani fiasko americké vojenské operace v zemi, potom co už jiného to může být?

Za falešnými poctami

Pro úplnost stojí za to doplnit ještě jeden detail k portrétu amerického „mírového urovnání": Mike Pompeo v prosinci během slavnostního podpisu dohody nenašel žádné argumenty ve prospěch tvrzení, že by tato dohoda mohla být dobrým řešením. A jelikož ho nic lepšího nenapadlo, prohlásil, že za posledních šest dní byla v Afghánistánu zaznamenána nižší míra násilí – a to je zjevně vše, čím se může bývalý ředitel CIA v afghánském případě pochlubit.

Dokonce i média, která sympatizují s Washingtonem, jako například Reuters, připouštějí, že *„je tu také nevyřešená otázka, kdo bude tvořit afghánský vyjednávací tým, který povede dialog s Tálibánem o tom, jak zapojit povstalce do politického procesu, a nakonec i o tom, jak si s hnutím Tálibán rozdělí moc.*"

V této souvislosti počínání USA vypadá tak, že jednoduše ponechali své spojence v Afghánistánu jejich osudu, přičemž jedinou pevnou a srozumitelnou částí amerického důmyslného plánu je stáhnout své jednotky ze země a poté natáčet hollywoodské filmy o rozhodném a hrdinském vítězství chrabrých amerických vojáků nad Táliby.

Ostatně praxe ukazuje, že to není až tak špatné řešení: s přihlédnutím ke vlivu amerického filmového propagandistického stroje na mozky našich současníků, budou za pár let pouze geopolitičtí odborníci vědět, že USA ve skutečnosti v Afghánistánu kapitulovaly, a ti, kdo se o tom odváží psát do západních sdělovacích prostředků pravdu, budou obviněni z šíření konspiračních teorií a podezíráni, že pracují pro ruské tajné služby.

Jenomže všechny tyto filmy nepomohou lidem, jejichž příbuzní zahynuli v této válce. A nejde jen o americké vojáky, ale také o vojáky ze zemí, jejichž politici se rozhodli zavděčit Washingtonu zasláním svého domácího „masa pro pušky" v Afghánistánu: Velká Británie, Polsko, Rumunsko, Kanada, Francie, Česká republika, Gruzie, Estonsko, Lotyšsko atd. Zapojení do válek velkého amerického impéria je patrně prestižní záležitost – ale pouze tehdy, když impérium vyhraje. Nyní impérium ukázalo svoji slabost, kterou v přímém přenosu vidí celý svět.

Trump dostál svému slovu

Zároveň si však nelze nevšimnout, že rozhodnutí opustit Afghánistán je smělé rozhodnutí prezidenta Trumpa vyvolané na jedné straně politickým zájmem (Trump má před sebou volební kampaň a v roce 2016 slíbil stažení vojsk z Afghánistánu) a na druhé straně ekonomickou nutností. Na rozdíl od americké propagandy hovořil Trump v roce 2016 o tom, že americká ekonomika je „jedna velká

tučná bublina“, a že chápe, nakolik se nekonečné války mohou stát příslovečnou jehlou, která tuto bublinu propíchne.

Dobrý podnikatel dokáže přiznat a ořezat ztráty a vzdát se neziskových aktiv. Trump se zbavil Damoklova meče impeachmentu a „ruského vyšetřování“, a nyní je konečně schopen pokračovat v plnění podstatné části svých předvolebních slibů. Nejdůležitější věcí v celém příběhu není osud Afghánistánu, nebo Kurdů (či koho ještě Trump odepsal a ponechal jeho osudu), ale otázka jakých dalších „zděděných problémů“ se bude chtít tento efektivní Washingtonský manažer neprodleně zbavit.

Výběr je bohatý, ale první kandidáti jsou zřejmí. A to tím spíš, že minimálně jeden takový „kufr bez rukojeti“ v roce 2016 aktivně pomáhal Demokratické straně podrážet Trumpa a poté zastavit vyšetřování korupce Joe Bidena.

Tento příběh bude určitě pokračovat, zejména proto, že americký prezident je známý svou důslednou pomstychtivostí.